

Een ander schrijver, LANSBERG, gaat echter weder in de omgekeerde richting te ver. Deze meent, dat de arts, die zijn client bedreigt met gerechtelijke vervolging, een poging tot afdreiging doet. Dit zou alleen het geval zijn, als de vervolging noodzakelijk openbaring van een beroepsgeheim ten gevolge had. Zelfs een dermatoloog verkeert niet in dit geval, gelijk ALSBERG weder meent, want de openbaarmaking van het feit dat men onder zijn behandeling is geweest, sluit niet in, dat men wegens een „geheime” ziekte is behandeld, nademaal ook zomersproeten en andere eerbare aandoeningen tot diens gebied behooren.

Een ander punt, dat door SCHMIDT wordt behandeld, is, of men als gerechtelijk geneeskundige of als deskundige eener levensverzekering bij de mededeeling van zijn oordeel ook feiten mag laten gelden, die men vroeger, als arts van de onderzochte persoon, is te weten gekomen. SCHMIDT wil, dat men van de kennis van zulke feiten moet afzien, en de getuigenis alleen mag berusten op wat men bij het onderzoek te weten is gekomen. Maar dan is deze onvolledige getuigenis een *valsche* getuigenis, en beter is het, gelijk ALSBERG zegt, zich te onthouden van getuigenis, tenzij de vroegere patiënt goed vindt, dat het feit in quaestie wordt openbaar gemaakt.

Eindelijk is het van belang, wat SCHMIDT zegt omtrent zaken, die „iedereen toch weet”. De arts mag het „weten” van iedereen, dat zonder zijn bevestiging toch maar „gissen” blijft, niet tot werkelijk weten maken.

HET ADVERTEEREN VAN GENEESKUNDIGE BOEKEN. — Op een vraag van een inzender antwoordt *the Brit. med. Journ.*, dat er geen vaste regel, maar wel een algemeene overtuiging bestaat, dat geneeskundige boeken niet behooren te worden geadverteerd in de leekenpers. Dit geldt nu niet ieder boek, dat door een arts wordt geschreven, maar vooral boeken over de behandeling van ziekten. Het publiek mocht meenen, dat de schrijver bijzonder bekwaam is in de behandeling van deze of gene ziekte en dit zou hem „onverhoopt” patiënten kunnen bezorgen. De fijngevoeligheid der Engelschen op dit punt is niet te overtreffen.

HET PRAKTISCHE JAAR IN DUITSCHLAND. — Een nieuw ministerieel besluit bepaalt, dat een deel, ten hoogste zes of acht maanden van het praktische jaar, ook kan worden doorgebracht in niet-klinische wetenschappelijke instituten (*Allg. med. Centralz.*). Zoo krijgt ook het leger der geneeskunst zijn „blijvend gedeelte” en zijn „viermaanders”, de bevoorrechten, die zich in een theoretisch vak bekwamen.

PINKHOF.

BRIEFWISSELING.

NED. VEREENIGING DER GENEESKUNDIGE PERS.

De secretaris van bovengenoemde vereeniging, dr. C. N. VAN DE POLL, P. C. Hoofdstraat, 13, Amsterdam, verzoekt ons, tot de redacties der Nederlandsche geneeskundige en pharmaceutische bladen, leden der vereeniging, het verzoek te richten, hem van alle veranderingen in haar redacties kennis te geven, met vermelding van het lid aan wien hij stukken, voor de redactie bestemd, heeft te zenden.

De Redactie.